

РЕШЕНИЕ

№ 5690

гр. София, 29.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 118 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЛИЛИЯ ИВ. МИТЕВА

при участието на секретаря ДИАНА Й. ТОДОРОВА
като разгледа докладваното от ЛИЛИЯ ИВ. МИТЕВА Гражданско дело № 20221110118699 по описа за 2022 година

взе предвид следното:

Предявени са по реда на чл.422, ал.1 ГПК установителни искиове с правно основание чл. 79, ал.1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД за цена на доставена топлинна енергия, извършено дялово разпределение и мораторна лихва за забава в плащането на цената.

Претендира се да бъде признато за установено, че Ж. Г. Г. с ЕГН: ***** и адрес: гр. София, БУЛ.*** 41А, вх.1, ет.3, ап.9, общ. Столична, обл. София (столица) дължи на *** СОФИЯ ЕАД с ЕИК: *** и адрес: гр. София, УЛ.*** 23 Б, общ. Столична, обл. София (столица) сумата 3 126,57 лева (три хиляди сто двадесет и шест лева и 57 стотинки), представляваща главница за цена на доставена от дружеството топлинна енергия за период от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г. за топлоснабден имот, находящ се на адрес: гр. София, бул. *** № 41А, вх. 1, ет. 3, ап. 9, аб.№ 201892 ведно със законна лихва за период от 22.11.2021 г. до изплащане на вземането, сумата 451,70 лева (четиристотин петдесет и един лева и 70 стотинки), представляваща мораторна лихва за периода от 15.09.2019 г. до 02.11.2021 г., 40,85лева (четиридесет лева и 85 стотинки), представляваща главница за цена на извършена услуга за дялово разпределение за период от 01.10.2018 г. до 29.02.2020 г., ведно със законна лихва за период от 22.11.2021 г. до изплащане на вземането, сумата 8,83 лева (осем лева и 83 стотинки), представляваща мораторна лихва за период от 01.12.2018 г. до 02.11.2021 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д.№ 66366/2021 г. на СРС, 118 състав.

Ищецът твърди да е налице облигационно отношение, възникнало с ответника въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите без да е необходимо изричното им

приемане. Претендира ответника да е клиент на топлинна енергия. Поддържа, че съгласно общите условия е доставил за процесния период топлинна енергия, дължимата цена за която не е била заплатена от ответника. Твърди, че съгласно общите условия купувачът на топлинна енергия е длъжен да заплаща дължимата цена в 30-дневен срок от датата на публикуване на дължимите суми на интернет страницата на продавача. Претендира, че ответника дължи и стойността на услугата дялово разпределение ведно с обезщетение за забава.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника, с който поддържа, че с ищеца са сключили споразумение, по което дължимите вноски били плащани редовно. Изразява желание за сключване на споразумение.

Третото лице помагач на страната на ищеца „Д.“ Е. с ЕИК *** не взема становище по предявените искове. Представя изисканите му документи.

Съдът, като съобрази събраните доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

Предявени в срока по чл. 415, ал. 1 ГПК по реда на чл. 422 ГПК са искове за установяване на вземания, за които е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК.

По исковете с правно основание чл. 79, ал. 1, пр.1 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ:

Предявеният иск е за заплащане на дължимата цена по договор за продажба на топлинна енергия.

Съгласно разпоредбата на чл. 153, ал. 1 (Изм. - ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г.) от Закона за енергетиката, в редакцията, касаеща процесния период, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 2 ЗЕ на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по чл. 36, ал. 3. Нормата на чл. 150 ЗЕ постановява, че продажбата на топлинна енергия от топлопреносно предприятие на потребители/клиенти на топлинна енергия за битови нужди, се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие. С Тълкувателно решение № 2 от 17.05.2018 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2017 г., ОСГК е разяснено, че правоотношението по продажба на топлинна енергия за битови нужди е регламентирано от законодателя в специалния ЗЕ като договорно правоотношение, произтичащо от писмен договор, сключен при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР) (чл. 150, ал. 1 ЗЕ), като писмената форма на договора не е форма за действителност, а форма за доказване. Присъединяването на топлофицирани жилищни сгради с изградени инсталации към топлопреносната мрежа, както на заварените от ЗЕ, така и на новоизградените сгради, се извършва въз основа на писмен договор (чл. 138, ал. 1 ЗЕ и чл. 29 - чл. 36 Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването) със собствениците или титулярите на вещното право на ползване върху топлоснабдените имоти в сградите, които поради това са посочените от законодателя в чл. 153, ал. 1 ЗЕ клиенти на топлинна енергия за битови

нужди, дължащи цената на доставената топлинна енергия по сключения с топлопреносното предприятие договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни общи условия. Предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл. 153, ал. 1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия. Разяснено е обаче, че клиенти на топлинна енергия за битови нужди могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика, респективно носителя на вещното право на ползване, за собствени битови нужди, и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот при публично известните общи условия Д.но с топлопреносното предприятие. В тази хипотеза това лице придобива качеството "клиент" на топлинна енергия за битови нужди ("битов клиент" по смисъла на т. 2а § 1 ДР ЗЕ) и като страна по договора за доставка на топлинна енергия дължи цената ѝ на топлопреносното предприятие. Договорът между това трето ползващо лице и топлопреносното предприятие подлежи на доказване по общия ред на ГПК, например с откриването на индивидуална партида на ползвателя при топлопреносното дружество. При постигнато съгласие между топлопреносното предприятие и правен субект, за сключване на договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за топлоснабден имот при спазване на одобрените от КЕВР публично известни общи условия, съставляващи неразделна част от договора, този правен субект дължи цената на доставената топлинна енергия за собствените му битови нужди.

В случая е налице последната хипотеза, а именно нарочно изразена воля от ответницата за сключване на договор за продажба на ТЕ, обективизирана в заявление – декларация от 23.05.2014 г. /л. 25 от делото/ за водене на партидата за процесния топлоснабден имот на нейно име. Възникването и съществуването на облигационната връзка с предмет доставка на топлинна енергия за топлоснабден имот, находящ се на адрес: гр. София, бул. *** № 41А, вх. 1, ет. 3, ап. 9, аб.№ 201892 следователно е доказано, като същото не е и спорно между страните.

Потребителят като страна по посоченото правоотношение дължи заплащане на реално потребената топлинна енергия въз основа на отчетени единици от средствата за дялово разпределение - топломери, монтирани на отоплителните тела в жилището, водомер за топла вода и съответна част от стойността на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация по данни от общия топломер, монтиран в абонатната станция. С разпоредбата на чл.156 ЗЕ е установен принцип за измерване на реално доставената на границата на собствеността топлинна енергия при уреждане на отношенията между топлопреносното предприятие и потребителите на ТЕ в сграда – етажна собственост.

Ответницата не е въвела възражения по отношение претенциите на ищеца, че е

доставил претендираната топлинна енергия за процесния имот. Основният спорен въпрос между страните е дали за част от задълженията е налице сключено споразумение от 06.04.2022 г., респ. плащането по същото. Видно от представеното от ответницата споразумение страните се съгласили да бъдат разсрочени задълженията за сумата 3499,09 лева , от които 3394,21 лева за периода от м. 05.2018 г. до м. 09.2018 г. и от м. 05.2020 г. до м. 02.2022 г. и 104, 88 лева – лихва за забава до датата на споразумението. От текста на споразумението не е ясно за какво са задълженията /за стойност на ТЕ или дялово разпределение/ и по какъв начин се разпределят в рамките на периодите, поради което не може да се направи еднозначен извод за това дали и в какъв размер са включени част от процесните задължения.

От заключението на вещото лице по допусната съдебно счетоводна експертиза се установява обаче, че за процесните задължения не са налице извършени плащания. Не следва извод за противното и от останалите събрани доказателства, като ищцата, чиято е доказателствената тежест да установи извършване на погасяване чрез плащане на вземанията не ангажира надлежни доказателства за това, като самото споразумение /дори и да включва част от процесните вземания/ не установява изпълнение на вземанията, а документи за плащания не се представят. Установява се от заключението на вещото лице, че непогасените вземания са в размер на **2740,18 лева** за периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г. за топлинна енергия и в размер на **40,85 лева** за дялово разпределение. До тези размери следователно претенциите на ищеца за главница са основателни и следва да се уважат.

Не са налице основания съгласно чл. 241, ал. 1 ГПК съдът да отсрочи или да разсрочи изпълнение на задълженията, доколкото липсват ангажирани доказателства за имотното състояние на страната или на други обстоятелства.

По отношение исковете с правно основание чл.86, ал.1 ЗЗД за мораторна лихва:

Основателността на иска предполага наличие на главен дълг и забава в погасяването му. Съгласно разпоредбата на чл. 84, ал.1 ЗЗД, когато денят за изпълнение на задължението е определен, длъжникът изпада в забава след изтичането му. Спрямо процесния период приложими са Общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от “*** София” ЕАД, одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016г. на КЕВР . Съгласно чл. 33, ал. 4 ОУ продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 2 и ал. 3, ако не са заплатени в срока по ал. 2. Следователно забавата на длъжника следва да настъпи с изтичането на 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят задълженията, а именно от 15 –ти юни на съответната година доколкото при съобразяване на чл. 5, т.1 ОУ отоплителният сезон, съставляващ отчетния период, за който се извършва изравнителната сметка по чл. 32, ал. 3 ОУ, приключва на 30-ти април. В случая изравнителните сметки са изготвени след този срок, освен това преди издаването им потребителят не разполага с яснота относно размера на сумата от извършеното дялово разпределение. Предвид посоченото разпоредбите в цитираната им редакция се явяват неприложими, поради което на основание чл. 84, ал. 2 ЗЗД ответникът изпада в забава след покана, каквато обаче нито се твърди, нито се доказва, да е отправена от ищеца до ответника.

По изложените мотиви искът по чл. 86 ЗЗД за заплащане на обезщетение за забава върху главницата за потребена топлинна енергия за процесния период подлежи на отхвърляне като неоснователен.

По разноските

При този изход на спора, ищецът на основание чл.78, ал.1 и ал.8 ГПК има право на разноски съразмерно с уважената част от исковите в размер на **323,92 лева** за исковото производство от общо 422,56 лева (72,56 лева за държавна такса, 250 – за в.л и 100 лв. – юрисконсултско възнаграждение) и в размер на **93,95 лева** за заповедното производство от общо 122,56 лева /97,64 лева – д.т. и 50 лева – юрисконсултско възнаграждение/.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК ищецът дължи на ответника разноски, съразмерно с отхвърлената част от исковите в размер на **23,34 лева** от общо 100 лева за адвокат за исковото и **11,67 лева** от общо 50 лева за заповедното производство.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по реда на чл.422 ГПК, че **Ж. Г. Г.** с ЕГН: ***** и адрес: гр. София, БУЛ.*** 41А, вх.1, ет.3, ап.9, общ. Столична, обл. София (столица) **дължи** на *** СОФИЯ ЕАД с ЕИК: *** и адрес: гр. София, УЛ.*** 23 Б, общ. Столична, обл. София (столица) сумата **2740,18 лева**, представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г. за топлоснабден имот, находящ се на адрес: гр. София, бул. *** № 41А, вх. 1, ет. 3, ап. 9, аб.№ 201892 ведно със **законна лихва** от 22.11.2021 г. до изплащане на вземането и сумата **40,85 лева** (четиридесет лева и 85 стотинки), представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение за период от 01.10.2018 г. до 29.02.2020 г., ведно със **законна лихва** от 22.11.2021 г. до изплащане на вземането, за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д.№ 66366/2021 г. на СРС, 118 състав като **ОТХВЪРЛЯ** исковите с правно основание чл. 79, ал.1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД за стойност на топлинна енергия за разликата над уважения размер 2740,18 лева до пълния предявен размер от 3126,57 лева, за сумата 451,70 лева (четиристотин петдесет и един лева и 70 стотинки), представляваща мораторна лихва за периода от 15.09.2019 г. до 02.11.2021 г. върху главницата за топлинна енергия и за сумата 8,83 лева (осем лева и 83 стотинки), представляваща мораторна лихва за периода от 01.12.2018 г. до 02.11.2021 г. върху главницата за услугата дялово разпределение.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 и ал.8 ГПК **Ж. Г. Г.** с ЕГН: ***** и адрес: гр. София, БУЛ.*** 41А, вх.1, ет.3, ап.9 да заплати на „*** София” ЕАД с ЕИК *** , сумата **323,92 лева**– разноски за исковото производство и **93,95 лева** разноски за заповедното производство по ч. гр. д. № 66366/2021 г. на СРС, 118 състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК „*** София” ЕАД с ЕИК *** да заплати на **Ж. Г. Г.** с ЕГН: ***** и адрес: гр. София, БУЛ.*** 41А, вх.1 сумата **23,34 лева** – разноски за исковото производство и сумата **11,67 лева** – разноски за заповедното

производство по ч.гр.д. № 66366/2021 г. по описа на СРС, 118-ти състав.

Решението е постановено при участието на „Д.“ Е. с ЕИК *** като трето лице помагач на страната на ищеца.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____